

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džěň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ćel

F.

Šerhske njedželske kopjena.

Wudawa so kóždy kóbotu w Šmolerjez knihicziščeźerni w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacź.

3. njedžela po šwjatej Trojizny.

1. Pětr. 5, 5—11.

Šhto lubosć je a kať so wusnamjenja, je nam šwjaty japoschtok Jan přerju a druhu njedželu po šwjatej Trojizny wobšwědźił; nětko 3. njedželu pak jeho kóbu japoschtok šwjaty Pětr nať wuczi, kať a hđže šřjedź wscheho šwětneho a czařneho njepokoja a horja witany a polny wotpočĩnk a šbóžny měr Bozi namakamy. — Hdžž czežke domachpytanjaja nať potřechja, haj, šama šmjercź nam lubowaných wosmje, hđžž Šhrystušowu hanibu njeseť dyrbimj, dokelž jeho mjeno se šłowom a žiwjenjom psched šwětom pošnawamy, hđžž nať wschitžny wopuščeza, a se wschěch kónzow a kutow dawa to praschenje šo šlyšhecź: Hdže je nětko twój Bóh? a my šami pschi šebi šdychujemj: Ach, ty Šnježe, kať dolho?! — tehđž šo šłabi, špróžni a wobčeženi šacžuwamy a š Šonašom pod turkowskej kruschenju abo š Šeliašom pod jechiběrnju w pušcžinje šo pošndniwschi rady štoržimj: „Doseť je, dha wšmi nětk, Šnježe, moju duschu! Ša nješřym lěpschi džžli moji wótzojo. Ša šym šamlutki šbhtkny wostał, a njepschecželjo šteja mi ša žiwjenjom“. Š kať derje nam potom cžini, a kať šłódku je tón trošht, hđžž š Šnješoweho rta nam to šłowo šo pschowoša: Šójceže šem te mni; ja cžžu wať woschewicź! Wšmicže na šo mój špschah a wukńcže wote mnje, dha budžecze wotpočĩnk namakacź ša šwoje dusche (Math. 11, 28—30)! —

Čhžemy-li wotpočĩnk namakacź ša šwoje
dusche,

— nať Šnješowj japoschtok šwjaty Pětr š dženknišchej epistolu wabi a napomina, —

1. Šonižujmj šo pod Božu ruku,
2. Čžĩšĩmj wšchu štarosć do Božeho kłina,
3. Šryimj š Božim šchitom šo psched njepschecželom,
4. Čžĩšchžĩmj šo š Božej wutrobje se šwojej šłabosćžu!

Ššchede wšchēm šo ponižujmj! Šošłuchajmj a šrosenĩmj, kať šwjaty Pětr rěczi: „Wschitžny budžecze jedhny druhemu poddani a woblekajcže šo ponižnosć; pschetož Bóh napschecžiwu šteji hordym, ale ponižnym dawa wón hnadu. Tehodla ponižujcže šo pod Božu móžnu ruku!“ Ach, šo by to šo ženje a nihđže podarmo njepředomalo! Šordženje a naduwanje je š cžerta, a přeni hřech šřjedź Božeho paradisa. Wone wjedže do njepokoja a štaženja wonkach a nutškach, mješ ludami, narodami a šwójbami, mješ wyšokimi a niskimi, bohonymi a šhudymy a w kóždej njepokojnej a nješbožownej duschi, haj, š wójnje šłoncžnje wschitklich pschecžiwu wschitkim, kať je tež runje w nětcžĩšchim cžaku na wschěch kónzach šwěta a we wschěch woschitach cžłowštwaja ššawnje doseť widžecź. Bóh pak napschecžiwu šteji hordym, ale ponižnym dawa wón hnadu! Šordosć dže přjedy pada a š padom pschĩndže njepokoj a štaženje; pschetož „šmjercź je hřechow mšda!“ Dužž ponižujmj šo pod Božu móžnu ruku! „Šschetož tón Šnješ je wyšoki a hlada na ponižneho a šnaje wyšokeho š daloka.“ Wón praji: „Kiž ja we wyšokosćži byđlu a pola tych, kotřĩž šu

roslamaneho a ponižneho ducha, njejbo je mój stol a semja ponožk mojih nohow! Ja pohladam na hubjeneho a kotryž je roslamaneho ducha a kotryž so boji psched mojim kłowom". Saměrnje, „woczi teho Knjesa hladatej na prawych a jeho wuschy na jich próstwu; to wobliczo pak teho Knjesa hlada na tych, kotryž sčezinja!" Tehodla so pschezo a wschudžom pod Božu ruku ponižujmy! Wona je móžna a wscho samóže; „pschetoz pola Boha njeje žana wěz njemóžna“, a wón ponižnych, podtlóčenych a sbitych, kotryž na jeho ruku a sbóžne wodženje hladajo so jemu polnje doměrja, we swojim czařku powyschi! Hdyž a kaž dołho jeho „schunda njeje hišće pschischa, počakaj na teho Knjesa, budž dobreje nadžije a poħylń swoju wutrobu a počakaj na teho Knjesa!“ Tak s dobom

Čiřńmy wschu starosć do Božeho kłina! „Wschitku waschu starosć čiřńče na njeho, pschetoz wón so ja wař stara!“ — napomina a troschtuje nař swjaty Pětr. Wón wě, kař spróžnym a wobčeženym, Božim podróžnikam a zusbńkam na jich černjoitej čěri psches horjo a čěrpjenja tu na hwěče wokoło wutroby je, a kař čěři, fiřaly a s dobom straschny jich křód wostanje, wořebje hdyž starosće jim wutrobu wobčeža. Tehodla: „Čiřń swoju wobčežnosć na teho Knjesa! Tón budže čě wobstaracz a njebudže praweho pschezo w njeměre wostajicz“, — so hižom Dawit troschtuje. A „njejarajče so a njeprajče: Sčto budžemy jěšč? Sčto budžemy picž? Sčto budžemy so woblecacz? Pschetoz ja wschitkim tym pytaju so pohanj: pschetoz wasch njebjeski Wóczež wě, so wy teho wscheho potřebacz“, — napomina nař a wobkrucz a nam nař Ebdžnik řam. My wschař žaneho tak řdaleneho a zuseho Boha nimamy, kaž so čělnemu, s hrěchom řacžmitemu rořomej rady dži, jařo by wón pschegara wyřofi a dořč wořebny a hordy byl a njemohł so wo řnadne naležnosće nařcheho čłowřskeho řiwjenja staracz, ale wěmy, so řam najřnadniřchi wrobl pod njebjesami w Božim miłostnym řastaranju řteji, a wěmy, so psched Bohom, řwojim njebjeskim Wótžom, my lěpřchi, hódniřchi a jemu lubřchi řmy, dyžli wjele wroblow (Math. 10, 31)! Njeřmy dže na dořč hłupeje a lěneje wutroby ř wěřenju, hdyž a so řměmy „we wschěch wězach řwoje próřtwy w modlenju a řadanju s džakowanjom psched Bohom“ wosjewjecz?! O kař bychmy bjese wscheho njepokoja a njeměra jařo hač najřbožowniřche džeři řiwi byč mohli, bychmy-li wopradowe wschu řwoju starosć wschědnje pschezo s nowa do Božeho kłina čiřli! Saměrnje tola wěro je a wostanje:

„Sčtož Bohu Wjěřchnemu řo poda A řtaji ř njemu nadžiju, Hdyž pschindže nusa, řchiz a řchoda, Dha je Bóh pschi nim s pomozu; Sčtož na Boha řo řaloži, Tón na řadny pěř njetwari!“ Duž pod Božu ruku s nařchej njepokojnej duřchu a do Božeho kłina se wschej starosću! — Dale pak tež

Řryjmy s Božim řchitom řo psched njepřeczělom! „Budže řtróřbi a wachujče; pschetoz wasch pscheczíwnit, tón čert, řhodži wokoło jařo ruřazy law a pyta, řohož by póřřel. Temu řtejče napscheczíwo we wěre!“ Ĥaj,

„Sly řtary njepřeczěl By nař rad póřřecz řchyl; Wón jara móžny je A ma dořč lěřnosće, Tu psches njoh' niřtó njeje!“

Bróńmy řo dže s Božej mozu, kaž nař řwjaty japořchtoř Pawoř napomina. Pořhlyńmy řo w tym řnjeřu a w mozy jeho řhlynosće, řtejmy a wopařajmy řwoje ledžby s wěrořčju, a woblecžmy řo řabat prawdořče a wobujmy řo řchórnje, so bychmy hotowi byli na ewangeliř měra! Nade wschitko řapřchńmy řchit wěry, s kotrymž řahařnyč móžemy wschě řehlywe řchřly řleho njepřeczěla! A wřmřmy řlobuř řboža a mjecz ducha, kotryž je Bože řłowo! Tež modřmy řo řtajnje ř Bohu we wschej nusy s próřtwu a s modřtwu w duchu a wachujmy na to se wschej wobřtajnosću a próřtwu řa wschitřch řwjatyřch! Tak wuhotowani a řryčř s Božim

řchitom řměmy radořtnje wyřtajo póřnacacz a řpěwacz: „Halleluja! Bóh je nařcha nadžija a řhlynosć. Tón řnjeř Žebaoř je s nami, tón Bóh řakubowy je nařch řchuz!“

„Hdyř řwět řo njěřwřl s čěřtami
A nař wschěch póřřecz řchyl,
Dha to nař ničřo njěřtróři,
Wřchaf bychmy s měrom byli.
Tón řěřřhta na řwěče Něřl hlada řurowe,
Wón njěřchodži pak nam; Bóh řudži jeho řam;
Soř řłowčřlo pobicž móže!“

Řesuf řmmanuel, nařch měřny řěřřhta, dořywa a je po řwojim wěřnym a wěřřym řlubjenju pola nař wschitke dny hač do řłoneřjenja řwěta! — „Wěřče, so runje teřame čěřpjenja na waschřch bratrach, kotřř na řwěče řu, řo dořonjeja!“ My njeřřmy wopřschčeni a řami; ně, ně, psched Božim woblicžom we duchu a se řady Božeho řchřta we wěre řo wschědnje wschřřny řchěřčěnjjo hromadže řchadžuja a w pořhlyńřazym a wosřchewřazym towarřřtwje a řjednocženju mjes řobu a se řwojim řiwym a wschewomóžnym řnjeřom wjedža, řaczuwaja a wyřtaja wjeřeli a řbóřni:

„Bóh řže nař s duchom wobdaricz,
W teř bitwje pschi nař wostacz;
Hdyř woni wořmu nam Wřchě čařne řubla tam,
Dha s teho nimaju, Wřchaf ničřo ř lěřřchemu;
Řam dyřbi njeřbo wostacz!“ —

Tehodla ř wobřamřnenju:

Čiřchčřmy řo ř Božej wutrobje se řwoje řřlabořčju! Ĥaj, řorje wutroby! „Tón Bóh pak wscheje hnady, řř nař powořal je ř řwoje řwěčnej řrařnosćř w řřřřřřř řesufu, tón budže wař, řř wy mařu řhwřlu čěřpicže, dořotowacz, wobřwěřdžicz, pořhlyńicz a řalořicz.“ Boža ruka je móžna, Boži řlin je řchěřofi, Boži řchřit je twěřdy, duž řorje čiřchčřmy řo ř Božej wutrobje se wschej řwoje řřlabořčju! — tak ř měřej pschřńdžemy a wotpoczřńř řa řwoje duřche namařamy. Bóh wostanje nařche wuřřhowanje, nařcha móž, nařch měř řamlutki, so wscha wjeřřelošć w powořanju a wscha móž w bėdženju a wscho dořyče a pschewřnenje w řpyřowanju nař dale bōle w tym pschewědčř: wón je nařch Bóh, a my řmy džeři Bože; Bóh nař lubuje, nam wodawa; ničřo, ani řmjercž ani řiwjenje, ani jařdžel ani řnjeřřtwo ani móž, ani nēčřřřche ani pschřchodne, ani wyřřofe ani řlubofe, ani řane druře řtworjenje, njemōže nař wot njeho a jeho lubořče džeřicz, kotraž je we řřřřřřř řesufu, nařřim řnjeřu (Řomřř. 8, 38. 39)! „Řemu řamemu budž čěřč a móž wot wěčřnosće hač do wěčřnosće! řamjeř.“ Tak řhwalřmy řudny we wěre, tak řpěwamy řunu s nowymř řařřkami a s wyřřřřř hłōřom, hdyř psches nowe njebjęřa a nowu řemju řbóřnje a wěčřnje řlincžecz budže: řemu budž čěřč do wscheje wěčřnosće! Halleluja! Šbožo a řhwalba a čěřč a móž budž Bohu, wschemu řnjeřej (Šjewj. řan. 19, 1)!

Ĥaj, Bohu čěřč a řhwalbu dajmy
A řwěru jemu wobřřhowajmy;
Šřam řwěřny nam wschaf wostanje!
Wotpoczřńř nam řpōžčř miřly,
Hdyř řtowařřchěny s nami řiwny
Nař pschewořža do řrařnosće. —
Duž Bohu řbóřnemu
Šřo řwječřmy ř woporu! —
Halleluja!
Tak wyřřajmy
A řhwatajmy,
Dōřž pschi nim wěčřnje řbóřni řmy! —

řamjeř, Halleluja! řamjeř.

Hijo w czerpienjach tuteho czaſa ſjewi ƚo nam Boża kraſnoſć.

(1. Pětr. 5, 6—11.)

Stóſ (W. miſ. harf., czo. 255): Ta hnada knjeſa naſchob' —

Nam luboſć Boża kraſni
Eso w czaſnych czerpienjach;
Dže pſchichod tež ƚo jaſni
Pſchi ƚamnych njewjedrach.

Nad nami mózna jeho
Eso ruſa wobſwědźi,
Hdyž wumože ſe ſeho,
Naſ ſ troſchtom woſchewi.

Duž rad ƚo ponižujmy
Pod ruku wótzowſtu
A wěſte być ƚej dajmy:
Naſ kraſni na czaſu!

Sa naſ ma ſtaroſćiwu
Myſł Wóćez njebeſki
A wutrobu nam miłu
Da póſnacž ſ radoſći.

Njech ſtaroſć wſchu na njeho
Dže ƚwoju cziſnjemy;
Wón ſ horja wjedže wſcheho
Dla ƚwojeje' dobroty!

Eso we naſ ſacžucž dawa
Móz jeho ƚylnjaza,
Hdyž naſ je ſapſchijała
A ſ duchom wobronja.

Nam ſchłodžicž njeſamóže
Čert, pſchecžiwnik naſch ſty;
Naſ Bože kſnje ſbože,
Hdyž ſ próſtwam ſtróſbi ƚmy.

Eso ſ mozu wobronjeimy,
So ſ Boha ƚylni ƚmy,
We wěje twjerdže ſtejmy,
Eso čerta njebojmy!

Bóh, Wóćez dobročiwny,
Naſ wjedže ſ dobroću;
Nam ƚwěrnym pſchezo miły
Čhze woſtacž w Abryſtuſu.

Eso ƚwěra jeho jaſni
Nam w czaſnym czerpienju;
Njech czeſć a móž ƚo kraſni
Som' wěcžnje ƚamemu! —

U.

Bože puće.

„Eže hižom ƚyſcheli“, jedyn knjeſ druhemu, jeho ſetkazemu,
we wulkim roſhorjenju pſchiwola, „ſo je ƚo naſch ƚwěrnny liſtar
Benik ſatepił?“

„Naſ je ƚo to ſtało?“ ƚo drugi ſ poſtroženjom wopraſcha.

„Dženſa rano dže Benik nimo kanala. Duž wuhlada, ƚaſ
bliſko moſta muž, po ſdacžu khetro pjany, do wodny ſkocži. Wón
bjeſ pſchemyſhlenja ſa nim. Semu ƚo poradži, jeho popadnyć;
tola tón cžlowjeſ we ƚwojeje pjanoſći ƚo jeho kručze pſchimmje a
jeho ƚobu do hlubiny cžehnje. Na jeho wo-pomož-wołanje jedyn
ſtražnik pſchiběhnje. Tón wopilža hiſchće žiweho ſ wodny wu-
cžehnje, mjes tym ſo nadobny Benik jaſo mſdu ſa ƚwoju luboſć
ſ bližſchemu ƚmjercž namafa. A temu ſawoſtaja wón žonu a nje-
ſaſtarane džecži. Nětko mi prajeće, hdyž woſtawa tudy Boża
mudroſć a prawdoſć?“

Druhi woſomił mjelcžeſche. Potom rjekny: „To je ſrudny
pad, ale wón mje w mojej wěje njemyli. Bože puće ƚu wſchaf
hinajſche dylki naſche puće, a my ſamožamy jeno ſ rědka jeho
myſle wopſchijecž. Zeli paſ je naſche czaſne žiwjenje, ƚaž ƚwjate
piſmo praji, jeno pſchihotowanje na wěcžnoſć, dha prajeće ƚami,
ſchtó běſche w tamnym woſomiku bóle pſchihotowaný, do tuteje ſa-
ſtupicž, tamny wopilž, abo tón drugi, kotryž po knjeſowej pſchi-
kaſni ƚwoje žiwjenje ſa njeho ſaſadži? Wobhladuju to taſle,
dha mēnju, ſo ƚo runje tudy Bože ƚmilenje poſaſuje, kotrež jenemu
wumrjecž da, drugeho pſchi žiwjenju ſdžerža, ſo by ƚnano wobeju
duſchi ſa wěcžnoſć wumožil.“

„Sa wam njemóžu žhle ƚlědowacž“, přeni ſnapſchecžiwu, „ale
wy macže ƚnano prawo.“

„Esu to jeno myſle, kotrež ſ wyſkoſći Božich pućow
njeboſahaju. Wěcžnoſć nam to junu wujafni.“

F.

Pohlad k Bohu.

Ešto rudžich ƚo, o wutroba,
Pod horjom, ſtaroſću?
Čiž' ƚwoju tyſchnoſć na Boha,
Tón nuſu ſnaje wſchu.

Haj, na Tebe čžu dowěrnje,
Mój Božo, ſhladowacž;
Hlej, wſcho mi bjerje žiwjenje,
Ešto čžyl mi Tebe wſacž?

F.

Poddacže.

Budž ſtroſchtny a njeſ ſčerpliwje,
Eštož tebe tyſchi wjele;
Wjedž, wyſchſcha ruſa wodži cže:
Bóh jaſnoſć, mrofi ſčele.

Duž cziſche bjer, ſchtóž wotžudži
Či miła rada Boža;
Bóh jeno na ramjeni cži,
Eštož ſnjeſeſch, napoloža.

F.

Dwě njerunej ƚoſtje.

(Pofracžowanje.)

Sa pol lěta pſchija knjeſ Waltaſ Žurja do ƚwojeje piſčarnje,
a ſaſo po taſ dolhim czaſu wón jemu namjetowaſche, ſo by ƚo
na jenej jeho kóžow na kóžerſtwo pſchihotowal. Žurij tónle na-
mjet ſ wjeſelom pſchija. Po wjazhlětnych jěbach doſta wón ƚamo-
ſtatne wodženje jeneje kóže a doby ƚebi jaſo wuſtojan kapitán
najwyſchſchu dowěru ƚwojeho knjeſa. Nětko běſche tón czaſ pſchichol,
hdyž móžeſche wón ƚlubjenje, ƚwojimaj ƚotromaj date, dopjel-
njowacž. Pſchi jeho ſlutniwym žiwjenju ſawoſta jemu wot jeho
mſdy nahladny ſbnył; tutón wón kóždy krocž domoj ſčelijeſche.
Emma a Herta njetrebaſchtej wjazy ƚlužicž. Jaſo cžeſtnej knježni,
kotrež běſchtej pſcheſ bohate bratrowſke dary do dobrých wob-
ſtejnoſćow pſchichle, doſtaſchtej kóžda ſprawneho rjemjeſnika ſa
muža. Tutaj mužej bydleſchaj w jenej a teſſamej wſny w bliſtoſći
měſta Hamburga, hdyž běſchaj ƚebi kóždy rjanu kžětku na-
twariłoj.

W jentym naſtupanju paſ ƚo mjes tymaj ƚotromaj po nēcžim
njerunoſć wutwori. „Hdyž ƚu hołbje, tam hołbje pſchilětuja“,
pſchibłowo praji, a taſ tež ſamožitofć wobeju ƚotrow lěto wot
lěta pſchibymaſche. Mjes tym ſo paſ mějeſche Emma, dživajo
na ƚwoju něhduſchu khdobu, ſa pomozu-potrjebliwych pſchezo wo-
tewrienej wuſchi a wotewrienu ruſu, naħileſche ƚo Herta dale
bóle ſ ſkupoſći a njewažeſche ſ tym napominanja bratra, kotryž
kóždy raſ, hdyž ſ pjenjeſami wobcžežený liſt póſłła, proſcheſche,
ſo byſchtej wot tuteho žohnowanja ſ džaſownoſće ſ Bohu khdnym
džěl wotedalej.

Mjes tym běchu ƚo lěta pominyłe. Jaſo ƚo Žurij něhdy
jaſo ſe ƚwojeje kóžy ſ dlějſcheho pućowanja do raniſcheje Šndije
domoj wrócži, jeho njewocžakowana žarowna powjeſć naſtróža.
Waltaſ bē pſchod mało dnjemi po krotkim khoroložu na hěžnu
khorofć wumrjel. Eſylſy, kotrež Žurij wo njeho plakaſche, pſchit-
džeču ſe ſprawneje wutroby. Wón bēſche ƚwojeho knjeſa bóle
jaſo nana, dylki jaſo ƚameho roſkaſowarja cžeſćil.

Naſ wulle paſ bēſche jeho ſpodžiwanje, jaſo jemu wyſchnoſć
woſjewi, ſo je wón ƚobu mjes herbami! Waltaſ njebēſche žaneje
ƚwójby měł a bē w ƚwojeje poſlednej woli ƚwoje wulle ſamoženje
ſ džěla miłoftnym wuſtawam, khdobnjam, ƚyrotownjam a ſčulam,

ſ dźela někotrym ſwojim najlěpſchim pſcheczelam wotfaſať. S dobom doſta Surij na žadanje ſemrjeteho walczł liſtow a papjerow, kotrychž wopſchijecze bėſche ſa njeho jara waźne. Wón ſ nich ſhoni, ſchtož bė jemu hač dotal potajene ſawoſtało, ſo bėſche Waltar ſ jeho wótzneho měſta rođzenny, tam něſchto czaſa ſ pſchekupzom pobyl, na to dołha dla czełnył a ſem wuczahnył.

Surij cžitajſche, kať bė Waltar, po tym ſo pſcheſ prózu a ſbože do lěpſchich wobſtejnoſczow pſchińdže, ſebi ſwoju přenju ſtaroſcz bycz dał, w jeho domiſnje ſawoſtajene dołhy ſprawnje ſe-ſapłacžowacz, a njebė mało pſchekłapjenny, mjes Waltarjomymi wėricželemi tež ſwojeho ſamſneho nana napriſaneho namaťacz. Tola dofelž bė tón wumrjel a jeho ſwójba ſo roſpróſchila, nje- bėſche Waltar ſwoju winowatoſcz dopjelnicž mohł a ſhwaleſche w piſmjje, ſa Surija poſtajenny, to jaťo ſpodziwne wodźenje Bože, ſo bė ſo jemu potom ſyn jeho wėricžela pſchijwedł, tať ſo mohł wón temu kublo, jeho ſwójbje ſ prawom pſchijkluſchaze, ſ danju pſchepodacz. Tehodla bėſche ſo wón Surija woſebje pſchijimował a jemu w teſtamencze ſummu wuſtajił, kotraž ſtary dołh wo jara wulki dźel pſchekłahny.

S dźakownym, hnujazy dopomnjecžom na ſprawneho Wal- tarja a ſ wutrobnym ſhwalenjom Boha, kiž bėſche jeho pucz wjedł, hdžež jemu ſytwa, něhdny wot jeho njeboheho nana wuſywana, w bohathy žnjach napschecžimo ſrawjeſche, wón herbſtwo pſchedemja. Wot něťka pať njemėjeſche žaneho praweho mēra wjazy w Amerizy; jeho wutroba žedžeſche po ſwojimaj ſotro- maj, a wón jimaj tehodla piſaſche, bjeſ teho ſo by pſchi tym poſlednju waźnu podawiſnu woſjewił, ſo je ſebi wotmſklił, ſo ſažo do wótežiny a ſ nimaj domoj wróćicž.

(Pſchichodnje ſkóncženje.)

Waž ſebi ſwoje ſbože!

Esy ſebi wažil ſbože, ſ njebja date?
Esy Eden ſnał, kiž je czi něhdny tečel? —
Hlej, jaťo najlubſche bu tebi wſate,
Dha haťle ſhoni, ſchto ſy lubo mēł! —

F.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— 8. julija ſwjeczi ſo 200lětny jubilej ewangeliſkeho miſionſtwa mjes pohanami. A temu ſwjedženſtemu dnjej budže ſo naſche „Bomhaj Bóh“ jaťo miſionſke jubileiſke łopjeno wudacz, niž jenož ſa naſchich cžitarijom, ale ſa wſchitkich lubowarijom miſionſtwa. Tole jubileiſke łopjeno budže ſo na tym dnju pſchi Božich ſlužbach roſdawacz, ſo bychu wſchitzy naſchi Eſerbja ſebi cžitacz mohli wo roſtwiwanju naſcheho ſwjateho ſkutka luboſeže. Jubileiſke łopjena budža ſo po 2 np. pſchedawacz a chzynli knježa duchowni redakziji abo naťkadniťej knjeſej Esmolerjej w bližſchich dnjach ſjewicž, kať wjele ſebi tychle jubileiſkich łopjenow „Bomhaj Bóh“ ſa ſwoju woſadu žadaju.

Gólcž, redaktor.

— Dalſche powjeſeže wo wulkim ſemjerženju w San Franziſlo.

2. liſt. Luby nano! Najpředny chzu Wam ſdželicž, ſo ſo najlěpſheje ſtrowoſeže ſwjełelam a ſo ſym dobreje nadžije. Wulke ſemjerženje bė pola ludži bórſy ſabyte, hdnyž tež mjėniſche rženja po nim pſchińdžechu. Dwė wjetſchej bėſchtej hiſchcže 11. meje pſchipołdnju (5 ſekundow trajaze) a 17. meje wječzor (12 ſekundow trajaze). Na tymaj dnjomaj móžachu ludžo ſ khezow na drohu wuſťocžicž, ſo njebhychu ſo ſaſypli. Wėſchcžjeſche ſo, ſo 18. meje druge wulke abo hiſchcže wjetſche rženje pſchińdže, pſchi kotrymž San Franziſto do morja ſpadnje; ale tole wėſchcženje ſo hiſchcže do-

pjelnilo njeje. Poſledni tydžeń bėſche mēr. Eczėhwki ſemjerženja móžeſch jenož hiſchcže na tych dźelach měſta widžecž, kotrež ſo wot- palile njeſku. Tať je n. pſch. pſchi haſy (Vaness Ave) aſfalt roſſchcžepjenny a žyła haſa 40 cm priecz ſunjena. 300 metrow aſfalta je hromadu ſunjenych, ſo ſteja kaž łodowe ſchřuty. Pſchi tej ſamej haſy je khezža wot haſy wotdželena a něhdže 50 cm do ſady ſunjena; wona ma jenož někotre pſchepukliny. Na drugej haſy (Mission Street) ſu khezže na boť ſunjene a haſa wo 1 meter pſchepoložena abo je ſo 2 metraj do ſemje ſypla. Na haſy (Valenzia Street) ſu khezže 5 metrow precž ſtorčzene a 3 metry do ſemje ſpadle. Wulki hoſczenž je žyłe hromadu ſſchafenny. 70 morwyč je ſo hač dotal ſ njeho wunježlo. Haſa Howard Street je horje ſtorhana a wicho je roſbite, kaž by tu eksplozija byla. Radniza je ſo cžije hromadu ſypla. Wona je ſo 20 lět twariła, je 20 millijonow dollarow płaczila a ſa 20 ſekundow bėſche ſnicžena.

W rewirje Colma, 16 mil wot San Franziſto, je ſo hórka wotewriła a je tam 1 meter ſchěroka dźera. Dłubokoſcz ſo hiſchcže wumėriła njeje. Kolije železnizow ſu ſo roſtorhale kaž zworn. Woheń njemóžu ſ krótkimi ſłowami wopriſacz. Wón khezžu po khezži ſobu wſa. Semu ſo wobaracz njemóžeſche, dofelž wody nje- bėſche. Nynki khezžow ſu ſo tež ſ dynamitom roſtielale, ſo by ſo wohenju mjesa ſtajiła. Tola žana pomoz njebė, hač pjat, 20. haprleje, woheń ſ jara ſchěrofej haſy pſchińdže, hdžež bėſche tež woda. Pſchi wohnju bėchu pilne ruku bohathy a kłudnyč widžecž. Kóždy ſebi ſe ſwojeho bydla ſobu wſa, ſchtož móžeſche, ſo by ſo ſa druhim bydlenjom roſhladowať. Mnobich je potrjechilo, ſo buchu ſ noweho bydlenja pſcheſ woheń wuczėrjeni a dyrbjachu 5 abo 6 króčž czełacz, hač ſame nahe žiwjenje wuťhowachu. Wobſah palniſchcža je něhdže 40 kilometrow.

Wo tym, ſchtož ſu nowiny wo Chineſach piſale, ničzo wėrno njeje. Woni přjedny ſemjerženja ſ ničemu žaneho prawa njemėjachu, a něťko ſu wſchitzy ſ měſta won, dofelž je měſchcžanſki dźel Chine- ſow ſanicženy a ſpaleny. Woni buchu pſcheſ poliziju jara kručže dźeržani a něťko hiſchcže bóle. Tať je tež ſ Japaneſami.

Tež wote mnje žadachu ſebi wupofaſ pſchi ſemjerženju. Wot teje khezže, w kotrež dźelach, murje hornjeho ſchoža dele padžechu, ſo nam wupucz ſahaczichu a my dyrbjachmy nutſkach woſťacz, hač bėſche wſcho nimo. Eranjenny wot naſ niťto njebu.

Licžba morjennyč pſchi žylym njeſbožu hiſchcže měſta njeje, pſchetož kóždy džeń ſo jich wjazy pod roſpadankami namaťa, hač dotal něhdže 1500. Eranjennyč bėſche jara wjele. Přeni czaſ bė wobkłod jara ſnadny, tola něťko je ſažo žiwischi. Malutowaťniťke banki ſu tež poſlednje njedzele ſažo wožiwjene a wuplacžuja ludžom, ſo by ſo jim pomhaťo, dofelž je ſo někotrym wſchitko ſpaliťo. Tež nowe klamy ſo ſažo wotewrjuja. Mėſto je ſažo wobkłwětlene a něſchto elektriſkich železnizow ſažo jėdži.

Hač dotal bu měſto wot wojakow wobſtražowane, ale pſchi- chodny měkaz ſo tale ſtraž wróćo ſcžehnje. Mėſto ſo jara kručže wobkłodžuje. Piwo, wino a palenz ſo pſchedawacz njėmjje. To mnohim jara pobrachuje.

Roſpadanki ſo ſe železnizu wumožuja, ſo by měſto bórſy ſažo cžiſte bylo. Poſcželu Wam w bližſchich dnjach knihi ſe wſchelakimi wobraſami.

S wutrobnym poſtrowom

P. Klimand.

Ruſne a najkróťſche ſamolwjenje. Njenadžite a roſ- pjeťchaze ſadžewanje njeje komiſiji, wot poſlednjeje hłown. ſerbf. předaťſk. konferenzy na redakziju někotrych „wėrumuſnawaťſkich“ nowych ſhėrluſchťow pomjenowanej, naleźnoſcz a nadawť dotal na kónž pſchinjeſcz a dopjelnicž daťo. Duž je — nadžijomnje niž pſchedoľho — hiſchcže dalſcheje ſcžerpliwocze trjeba. Quod Deus Opt. Max. bene vertat!

—n.

Daliſche dobrowólne dary ſa wbohe armeniſke ſyroty ſ pomozu w niſy:

S Moſaczicžanſkeje woſady:
Wot 21 njemjenowaných daricželow po 10 hr., 50 np., 4 hr., 8 hr., 1 hr. 50 np., 2 hr., 5 hr., 3 hr., 3 hr., 3 hr., 1 hr., 3 hr., 3 hr., 1 hr. 50 np., 50 np., 5 hr., 4 hr., 10 hr., 3 hr., 5 hr., 3 hr.

Hromadže 82 hr.

W mjenje wobohich ſyrotow wutrobný dźať.

Gólcž, redaktor.